

til den egentlige Leder af Anstalten, og det lod ogsaa virkelig til, at Artiklen gik noget i den Retning. Sinding har ikke haft noget med den Artikel at bestille — i hvert Fald ikke mig bekendt, jeg har trængt ind paa ham og spurgt ham, om han har haft med Fremkomsten af denne Artikel at bestille, men han har svaret nej, ikke det mindste. Redaktionen har ogsaa svaret: nej, vi opgave ikke vor Hjemmelsmand, saa det er ikke muligt i det hele taget at komme til Bunds i dette. Jeg tror, Professor Keller er kommen galt afsted i dette Tilfælde. Det kan ikke nægtes, at uagtet „Dannebrog“ er et Venstreblad, er det det fineste og pæneste Venstreblad i hele Landet. Der er ikke noget Højreblad, der er mere loyalt end netop „Dannebrog“, saa jeg kan ikke forstaa, at Professor Keller overhovedet kan finde, at der er noget slemt i, at Hr. Sinding, hans Inspektør, blev rost i et Blad som „Dannebrog“, ja havde det været i „Politiken“ eller „København“ eller „Socialdemokraten“ saa havde det jo været noget ganske andet, saa kunde det have været grumme slemt. Og saa fik Hr. Sinding i Anledning af denne Artikel en Tilkendegivelse fra hele Direktionen, det, som man egentlig nærmest kalder en Næse — og den gik ud paa, at man var kommen meget i Tvivl, om han ogsaa virkelig sad inde med Kvalifikationer til at styre Anstalten i Bregninge, siden denne Artikel kunde fremkomme, og at man i alt Fald advarede ham imod i Fremtiden at gøre sig skyldig i noget sligt — og Sagen er jo den, at han slet ikke havde gjort sig skyldig i noget i denne Henseende — og man tilføjede desuden, at selv om den fremkom uden hans Skyld, vilde den komme ham til Skade, og han maatte da tages bort fra den Stilling, hvorpaa man havde sat ham. Det forekommer mig, at der er noget saa uendelig naivt i hele dette, saa at man slet ikke kan tro, at en Leder, en Direktion af en saa stor Anstalt kan gøre sig skyldig i en saadan Naivitet; thi der er i det, jeg har nævnt, overhovedet ikke Spor af Grund til dens Afskedigelse. Naa, jeg skal gemme de andre Grunde, til maaske den højtærede Minister kommer frem dermed.

Men den ærede Minister sagde endnu et, det var, at Direktionen enstemmig havde vedtaget Afskedigelsen. Hvorledes gaar det egentlig talt til med, at Direktionen for disse Anstalter enstemmig vedtager noget. Det gaar saadan til, at det er Hr. Keller, som skriver under, det er

ham, som styrer det hele, og de andre have saa godt som ingen Verdens Ting at sige. Hvad kunne de da egentlig talt mene om Hr. Sinding. Han siger i alt Fald, at de have næppe set ham nogen sinde i de 13 Aar, han har været ved Anstalten; de saa ham ikke, og de kendte ikke hans Virksomhed, det er Sagen; saaledes er Stillingen i Styrelsen for de kellerske Anstalter, det er Dr. Keller, som udelukkende staar for det hele. Den højtærede Minister sagde, at jeg kunde komme til at skade ham. Ja, det vil jeg naturligvis meget nødig, men Sagen er simpelt hen den, at efter den Velvilje, der hidtil er vist Sinding og hans Andragende — for det var egentlig meget lidt, denne Velvilje har kastet af sig, og jeg nærer ikke meget Haab om, at der vil blive stort ud deraf — vil jeg for mit Vedkommende dog sige, at saa vil jeg dog hellere tale en lille Smule ud. Den Slags Afsættelser ere ikke ualmindelige, de vare værre i Provisorietiden, men de fortsættes fremdeles ogsaa i vor Tid, og naar man fremdrager det her, saa staar den paagældende Minister op og forsvarer sine Embedsmænd — hvad der for Resten er hans Pligt — hvad enten de have Ret eller Uret, hvad enten de have begaaet Overgreb eller ikke, men Retten skal have sin Gang, og naar Folk lide uforskyldt, og naar der begaaes Overgreb eller vises Mangel paa Konduite, som Familier kunne komme til at lide under, saa har vi i Rigsdagen saa vidt muligt at drage Omsorg for, at Sandheden kommer frem.

Ordføreren (Busk): Den ærede sidste Taler kom baade i sin første og sidste Tale tilbage til ogsaa at øve en Kritik over Finansudvalget gaaende ud paa, at Udvalget ikke skulde have optraadt humant i denne Sag. Det ærede Medlem gør i denne Sag Finansudvalget stor Uret. De Oplysninger, som have foreligget for Finansudvalget, ere akkurat de, som den ærede Minister nu fremsatte i sin sidste Tale, og andet have vi ikke vidst. Vi have at holde os til Ministeren, og han har givet os den Oplysning, at Hr. Sinding havde været en Person, som man ikke kunde være tjent med at have, for han kunde ikke omgaaes med Folkene, som vare paa Anstalten og skulde bygge der osv.; det sagde den ærede Minister jo ogsaa nu her i Salen, og det er de eneste Oplysninger, vi have haft. Men Sagen har været saa velvillig behandlet fra Finansudvalgets Side, at der er et Medlem af Udvalget — jeg